

Krásný podzimní den!

Máme tu pro vás nové číslo Bojleru, aby vám tyto deštivé, chladné a říjnové dny zpříjemnilo alespoň četbou článků, sloupečků, povídek, postřehů, poezie a mnoha dalšího od našich věrných přispěvatelů.

Někteří lidé považují podzim za jedno z nejhorších období (paradoxní, uvědomíme-li si, že roční období jsou jen čtyři...), propadají depresím a neustále si stěžují. Já mezi ně rozhodně nepatřím, a proto vám nyní zkusím popsat „pravou“ atmosféru podzimu.

Listí se barví do červena, nebo žlutne (na chemické procesy se zeptejte radši Vašich profesorů chemie – osobně totiž opravdu netuším, co se vlastně děje...), den se zkracuje a noci prodlužují, nikde ještě není ta odporná sněhová břecha, můžeme si užívat několika posledních slunných dnů...

Nepovedlo se mi Vás povzbudit? To je mi ale líto... možná to bude tím pohledem z oken: šedí baráků, školní lavice, nazelenalá světla zářivek... Pokud se to nepodařilo mně, snad pomůže alespoň sloupek našeho šéfa..... , nebo snad texty dálkových studentů, spousta poezie a prózy.

V každém případě Vám však přeji pěkné čtení a optimistický nadhled v těchto podzimních dnech.

Veronika Špornová

Letěl Letěl Sokol
Prechladol A Zmokol
Letěl Letěl Sokol
Zcvrkol Sa A Zdochol

(Pes, VI. B)

Poetický parožek

KRAJINA ZMRZLÝCH MĚSÍCŮ

Láska odešla
Do krajiny zmrzlých měsíců
Milování zaniklo
V šumění padajícího listí
Slzy tvé chytám do pavučin
Ve snu chodím tě budit
A vedle tebe vstávám
S včerejší vidinou radosti

Vzrušení z tvého dotyku
Se pomalu vytrácí do noci
Že tě uvidím že tě spatřím
Už není tak důležité

Láska zanikla
A šumění padajícího listí
Mi dodává klid
V krajině zmrzlých měsíců
Došlo k poslednímu milování

(Petr Myslivec, DS 2)

Těla která nevěděla
Celá nabobtnalá
Tekutiny po dešti
Tekutiny po smršti
Nasáklé a vykotlané
Budoucí hřbitov
Kvetoucí zahrada
V půdě paraziti
Na hladině nedostižní
K radosti ke smutku
K zoufalství narostlí
Zrození k bolesti
Životem nesení
A přece na jednom místě strnuli

(Petr Myslivec, DS 2)

NOCI JSOU DELŠÍ NEŽ DNY
proto díkybohu zbývá dost času
na malé předkremační rituály
Placka zeleného svitu jak vřed
jak rybníční omeleta rozpálená měsícem
udí se mi na tvářích i nose
Někde dole v nevýslovném chladnu
v nevýslovné panelové tmě
někde dole síťované dlaně
chtěly by se modlit

Odcházím
Páteř rovná jako ocelová
hlava kulatí se do polštáře
do zrádných nedozírných hloubek
Bahenní hrdelní zabublání
hluboké hřmění bez světlušek
odcházím na hladině netvoří se kruhy

Nedám dlaním šanci...

(Frank Poeta)

ASI URČITĚ SNAD

Úsměv na tváři
Slíbám svými rty
Přitom myslím
Na tvé polibky
Slanost pokožky
Nehty zaryté do zad
Že tě mám rád
Asi určitě snad
Pro tuhle chvíli
Pro pár okamžiků slasti
Mě tady máš
Asi určitě snad
Vážně tě mám rád
Přesvědčuji sebe
Přesvědčuji nás
Byla to vteřina
Byla to věčnost
Asi chtíč
Určitě touha
Snad láska

(Petr Myšlivec, DS 2)

ČEKÁNÍ

Proč čekat?
Čekal jsem už dlouho.
9 měsíců na tento svět,
taky na školku,
pak školu,
až si mě rodiče odpoledne vyzvednou.
Čekal jsem v řadě na oběd.
Ve frontě na řidičák.
Výsledky testů, práci, úspěchy.
Teprve teď jsem se dočkal toho,
čeho se dočká každý, i když nikdo nečeká...

(Pusta, VIII. A)

MALÉ ČERNÉ SRDCE

Ani netušíš, že mé malé
černé srdce
držíš pevně ve své ruce.
Velkou drtíš jej silou,
přitom hledíš na svou milou.
Podáváš ji něžný květ
a má bolest ničí svět...

Jako když stojíš na pódiu, ale nikdo tě nevidí.
Jako když křičíš v publiku, a nikdo tě neslyší
... tak cítím se já před tebou.

(Veršotepec Sexty Bé)

Poetický parožek

PRŮPLACH

Ten minulý večer
nestálo to za moc.
Čekal jsem jednu dámu,
řikají jí Pomoc.

Nepřišla a nepřinesla
přátelství, něhu, lásku –
místo toho viděl jsem
krutou večera masku.

Lítost je mi na hovno,
ta vůbec nic nespraví.
Myšlenky – drnčí koleje,
ale nikde nestaví.

Já nechci být tak rychle
v cílové stanici
a pak jako strojuvůdce
sundat si čepici,

sbalit si věci
a odejít neznámo kam –
má cesta je ještě dlouhá
a já se bojím jít sám.

Nevím, co tam bude,
možná Pomoc – stará dáma,
jenže ta nic nezmůže
a já sám trávím chladná rána.

Dny, večery a noci
vzpomínat na to, jak nám bylo.
To, co by ve mně umřelo,
ještě včera žilo...

(Pustá, VIII. A)

V černém pokoji,
temná noc,
on se nebojí,
nehledá pomoc.
Netouží po smítku,
snad jenom po lásce,
sedí tu potichu,
chce žít v pohádce.
Vzpomínky bolí,
když myslí na ni,
tak jako sto holí,
když tlučou bez přestání.
Proč tak najednou odešla,
kde spravedlnost v osudnou chvíli byla,
bez naděje se neobešla,
přec kdyby tu byla snad by jeho láska žil.
Se slzou v oku,
neblahým vzhledem,
usedá k moku,
popijí whisky s ledem.
Zvony půlnoc odbijí,
rozprostře se ticho zas,
nostalgie pomijí,
se smrtkou má přece sraz.
Sklenka na zem upadá,
tohle byl vážně špatný den,
obličej jako kvítí uvadá,
kéž by tohle byl jen sen.
Jako trn růže ...
tohle nebolí,
zabodává se nůž do jeho kůže,
jen chvilinku to zabolí.
V okamžení zářezu,
podlomená kolena,
krev kape do dřezu,
poslední den a na jeho rtech jen slovo „Helena“.

Jak asi musíte se cítit,
do naší třídy jak do hluboké propasti se řídit.
Nikdo vám nepodá pomocnou ruku,
v tom našem neustavičném hluku.
Když na vás se tak koukám každou hodinu,
to, že nás učíte na chvíli pomínu.
Představit si, jak vám je,
to si má mysl nepřeje.
Jak asi musíte se cítit,
vidím velký žár ve vašich očích se vznítit.
Snad je to vztek, snad je to žal,
jak rád byste nám své znalosti dal.
To však nemožné zdá se,
poslední lavice baví se zase.
Jsme si vědomi toho,
že chyb děláme mnoho.
Vím, že máte talentu dost,
prosim, nemějte na nás zlost.
Vím, že jste dobrý učitel,
avšak v naší třídě je jen samý ničitel.

Hlas Sexty

Motýl
Ach ten motýl,
lehký jako pírkó.
Kdo ví, kde už všude byl
a já sedím doma, ach maminko!

Létá z kytky na kytičku.
Je volný, nemá zábrany.
Jen dává pozor na kočičku
a je stále veselý.

Tak bych si přála křídla,
aspoň na chvíličku,
uvidět svět taky shora
a sednout na kytičku.

Barbora Čechová
prima B

POSLEDNÍ PŘÍBĚH

Budu vám vyprávět svůj příběh, svůj poslední příběh...

Ten den začal úplně bezstarostně, vlastně jako každý jiný. Vyrazil jsem do samoobsluhy, bylo náledí a docela pořádná chumelenice. Auta jezdila slimáčním tempem. Všichni dbali na bezpečnost, na svou bezpečnost. Vesnické ovzduší nasáklo čerstvou vůní nového sněhu. Kolem mě procházely páry a bezohledně do mě vrážely. Jako bych byl vzduch. Občas se někdo přinutil k omluvě a svedl to na led. Sypači už tudy nejeli od poslední zimy, tak se není čemu divit. Na vesnici zná každý každého. Jakmile se přistěhuje někdo nový, vesnické drbny se seběhnou jako supi ke své oběti. Pokud se jim znelíbí, nenechají ho na pokoji a roznášejí pomluvy. Jako ve škole, pomyslel jsem si. Ostatně jsem takové přivítání čekal. Kdo se tu nenarodil, není vítán. Ještě před měsícem jsem se těšil, že vypadnu z města, věčně zahaleného do smogu.

Z přemýšlení mě vytrhnul studený zásah sněhovou koulí. Zalepila mi oči a vnikla i do nosu. Vytáhl jsem z kapsy kapesník a začal si utírat rozpouštějící se sníh na mých rozpálených tvářích. Vtom jsem ucítil další dvě rány – do břicha a do nohy. Zahlédl jsem skupinku asi pěti malých kloučků, popadajících se smíchy za břicho. Nikdo nebere ohledy na můj věk, nikdo ke mně nemá respekt. Vždyť je mi skoro dvacet! Otočil jsem se k rošťákům zády a pospíchal k obchůdku. K mě smůle měli zavřeno. Jak to?! Vždyť je teprve půl jedenácté! Uvědomil jsem si, že jsem na vesnici, kde se v sobotu zavírá už v deset. Sám nad sebou jsem zavrtěl hlavou.

Cestou domů jsem si vychutnával prostředí. Zvolil jsem jinou cestu. Procházel jsem parkem. Kdosi mě ťuknul do nohy, otočím se a vidím beznohého žebráka zachumlaného v dece. Bylo mi ho líto, a tak jsem vytáhl peněženku a vhodil mu do klobouku pět korun. Poděkoval a usmál se. Potěšen tím, že jsem vykonal dobrý skutek, vydal jsem se na zpáteční cestu. Z kabátu jsem vytáhl klíče, ale z promrzlých rukou mi vyklouzly na zem. Nevím proč, dlaně se mi hrozně chvěly. Doma jsem si konečně sundal mokré hadry a vklouznul pod deku. Předtím jsem ještě přihodil pár polínek do kamen a pustil se do čtení své oblíbené knihy. Rád čtu.

Seděl jsem tak asi hodinu, když někdo zaklepal. Jen nerad jsem opustil vyhráté místo a loudal se otevřít.

„Dobrý den,“ pozdravil mne starší muž v černém saku. „Viděl jsem vás, jak jdete do samoobsluhy. Mají zavřeno, tak se ptám, jestli něco nepotřebujete.“ A vida, někdo na vesnici mě přece jen přijal.

„Ne, děkuji, vlastně jsem se šel jen tak projít,“ snažil jsem se co nejzdvořileji odmítnout. Všiml jsem si však, že mě muž nijak zvlášť pozorně neposlouchá. Spíš se rozhlížel po domku mé tety.

„Máte moc pěkný barák. Bydlíte sám?“

„Ano. Moje teta si se mnou vyměnila tenhle dům za byt v Brně.“ Znalecky pokýval hlavou a pak se rozloučil: „No nic. Já už musím. Tak zatím. Naschle!“

Měl bych si zajít pro nějaké jídlo do večerky, rozhodl jsem se po několika nezdařených pokusech o přípravu večeře. Celý vyhládlý jsem vyběhl na ulici. Pečlivě jsem se rozhlédl a vydal se přes cestu. A vtom mě trklo, že jsem doma nechal peníze. Uhodil jsem se do čela, udělal čelem vzad a chtěl se vrátit. Jenže jsem si neuvědomil, že stojím na silnici a že se přímo na mě žene nákladák. Zpanikařil jsem a uklouznul. Pak jsem už viděl jen pronikavé světlo, které pohaslo v náhlou tmou. Vnímám jsem troubení. Hlasité troubení. Pak už jen bolest a náhlou úlevu... v tu chvíli jsem vydechl naposled...

(FUF, VI. B)

„Potřebuju pomoci,“ prohodil Lara tiše, jakoby pro sebe.

„Pomoci?“ zopakoval Frank a nestačil se divit. Jeho mohutný přítel teď vypadal o pár čísel menší a schovával hlavu mezi rameny.

„Tohle je tvoje parketa,“ pokračoval bázlivě, „tak jsem myslel... že jako bys... že bys mi Helfnul.“

Frank nechtěl své momentální převahy zneužívat, nechtěl vypadat ani trochu arogantně. Ale nemohl si pomoci. Pohodlně se opřel a sepal si ruce na břicho.

„O co jde?“

„Teda... v podstatě jde o...“ Lara vystřelil rukou po cigaretě a větu dokončil, teprve až si připálil a mocně do sebe vtáhl nikotinový doping.

„Jde vlastně o Kristýnu.“ Jméno vyslovil velmi, velmi rychle.

Frank se spokojeně zazubil a skousnul horní ret.

„Hmm,“ zakýval chápavě hlavou, „holka je vážně rok co rok hezčí.“

„Ty vole, to ta ANGLIE snad asi!“ zvolal náhle Lara a obličej mu zbrunátněl.

„Teda... ne, že by jako předtím neto... že by se mi nelíbila!“

Frank mu hodil záchranný kruh a s vážnou tváří přisvědčil:

„Rozumím ti, vážně! Jako by ty Ostrovy nějak zintenzívnily její... půvab.“

„PŘESNĚ TAK!“ vytřeštil oči Lara a málem ukousnul ždíbec cigarety.

Frank se však na malou chvíli zachmuřil a pak položil podezřívavou otázku:

„No dobře. A co já s tím?“

Larova tvář vystřídala několik pochybných odstínů.

„Potřebuju verše!“

Frank jen zvedl obočí. Byl překvapený, velmi překvapený, ale mohlo to být taky něco mnohem horšího.

„Poslouchej,“ zakroutil hlavou, „tohle už tu bylo... co třeba Cyrano?“

Lara si pohrdavě odfrknul a naklonil se tak mocně kupředu, že se mu lopatky vztyčily jako dvojice netopýřích křídel.

„Do hajzlu s Bergerakem! Potřebuju jednu krátkou básničku. Na jedno použití!“

„Mluvíš o verších jako o kondomech,“ zasmál se Frank, ale jeho přítel byl naladěný neobyčejně vážně. Reagoval jen nespokojeným zamručením.

„Řeknu ti přesně, co mám na mysli!“ začal nadšeně Lara, „Tak hlavně by se to mělo rýmovat. Protože já si to jinak nezapamatuju.“

„Cože?“ vyprskl pobaveně Frank. „Ty to chceš recitovat z hlavy?“

„OVŠEM!“ odsekl zuřivě Lara.

„To bude problém. V rýmech už nepíšu. Svazuje to.“

Lara se zachmuřil a zkoumavě si kamaráda přeměřil. Pak oklepal cigaretu a kývnul hlavou:

„No, dobrá. Tak teda rýmy tam nemusíš dávat. Já to zvládnou... Ale CHCI, aby to mělo tak tři sloky!“

Frank pokrčil rameny.

„Hlavně, ať je to o ní,“ řekl přísně Lara, „nepotřebuju nějaký abstraktní romantický žvást... to bych mohl rovnou vykrást Hrubína!“

„Chápu. Chceš tam její jméno?“ podrbal se Frank za uchem.

„Jméno je, HERGOT, to poslední!“ zaskučel Lara. „Mám na mysli *hmatatelnou* identitu!“

Frank se lišácky zaculil a konstatoval:

„Aha. Myslíš zadek, prsa... prostě chceš erotické verše.“

Lara, snad poprvé spokojený s básníkovou reakcí, se spiklenecky zašklebil.

„Dobře,“ řekl věčně Frank, „a jak moc?“

„Co moc?!“

„Jak moc erotické to má být? Chceš tam vyjádřit platonický cit nebo živočišnou touhu?“

„Krucí fix, tak snad obojí, ne?“ zuřil Lara, „Jako normálně v lásce!“

„Zapomněl jsem,“ usmál se básník. „Takže ti jde vlastně o verše iniciující pohlavní styk!“

„To je vrchol, tyhle tvé závěry!“ zabublal rozhořčeně Lara, pak vypustil z ústní dutiny

přebytečný vzduch, zahleděl se Frankovi do očí a dodal: „No, doufal jsem v něco takového...“

„Fíha,“ povzdychnul si Frank, „žádáš po mně předkoitální lyriku... takový žánr neexistuje... i když teoreticky, k čemu vede všechna ta milostná poezie...“

„Můžeš si, sakra, ty estetické úvahy nechat na potom?!“ zavrčel zoufale poblouzněncem a zmačkal v dlani prázdnou krabičku cigaret.

„Promiň... svou báseň dostaneš,“ odvětil sebevědomě Frank a tváří mu přeletěl nestoudný úsměv.

„Stav se zítra odpoledne!“

*

Lara se poškrábal na bradě a znovu se zahleděl do papíru.

„Předpokládám, že ta erotičnost tam někde je,“ zamumlal nejistě.

„Ty ji tam NEVIDÍŠ?!“ vykřikl Frank, zarámovaný ve futrech dveří, ale pak si uvědomil, *jak moc* se jeho hlas na chodbě rozléhá.

„Ale jó,“ odtušil nepřesvědčivě Lara, „třeba tady to... o té jamce bez praporku...“

„*Jediný hráč před nejtěžší jamkou, jamkou bez praporku,*“ zarecitoval pyšně Frank a v očích se mu zablesklo.

„No budiž, tak dejme tomu, že chápu, co tím chtěl básník říci... ale co dál? Chtěl jsem něco trošku živočišného... třeba o prsou něco...“

Frank protočil panenky a vytrhnul příteli papír z ruky.

„A TOHLE je co?! *Neúnavný řidič na rozbité cestě s výstražnými jehlany...*“

Lara se zhluboka nadechl a jeho hlas zazněl přímo nešťastně:

„Viš, kdybys to pojmenoval trochu jako přímějí... třeba ty jehlany... a ta rozbitá cesta nezní zrovna lichotivě!“

Frank propadal zuřivosti, bodejť taky ne, když bylo jeho dílo znevažováno uměleckým diletantem.

„Rozbitá cesta symbolizuje ztrápenou duši! Únavu z vleklé nejistoty!“

„Neřvi,“ zatékal Lara očima a chopil se znovu papíru. Vypadal bezradně.

„Konkrétněji a přímočařeji už to ani nejde!“ vrčel básník, „dyť jsem tam popsal i tvoji sexuální kondici, ty vole... a to bez příkras, prosím, bez příkras!“

Lara jen nechápavě zatřepal hlavou a zavrtal se očima do textu.

„No ten neúnavný řidič, kručínál!“ hulákal Frank cholericky a svíjel se mezi futry.

„Franku, uklidni se! Děkuju ti, slyšíš?! Děkuju! Tu básničku si vezmu a v klidu si ji doma ještě přečtu. Takhle na chodbě mi možná leccos uniklo...“

„Leccos, leccos!“ chroptěl tiše Frank a kroutil v ruce bezpečnostní řetízek.

Lara nastoupil do výtahu, se zářivým úsměvem svému příteli zamával, a když se kabina hučivě rozjela, zmačkal v kapse papír z básničkou a pomyslel si: Napíšu něco přímočarého.

*

(...) Lara zdolal oba bezpečnostní zámky a vstoupil do voňavého ticha tmavé kanceláře. Žaluzie v oknech byly zcela sklopené, protože kamarádova maminka trpěla chronickým zánětem duhovky a z tohoto důvodu už několik měsíců omezovala svou práci jen na nejnutnější minimum.

Obešel pultík a se zájmem se zadíval na ručně psané vzkazy, které se daly v případě potřeby přilepit zvenčí na dveře. Rukopis mu však činil potíže, takže místo uklidňující věty VRÁTÍM SE BRZY četl na lepkavém žlutém lístku hanlivou výtku VRÁTNÉ JSOU LESBY.

S pobaveným úsměvem na tváři zasedl k pracovnímu stolu a zapnul počítač, který se po chvílce nezbytného škytání a vrnění rozsvítil hypnoticky namodralým světlem. Rutinními pohyby myši zavřel a otevřel pár okýnek, načež se připojil k internetové síti a rozhodl se napsat dlouho slibované e-mailý několika známým a kamarádům.

„Jenomže kde mám ty zatracené adresy?!“ zeptal se nahlas sám sebe a v osamělém tichu kanceláře se toho zvuku docela polekal.

Když sáhl do druhé kapsy kalhot a vylovil zmačkaný list papíru, okamžitě si uvědomil, že *tohle* není lístek s adresami, který hledal. Věděl totiž naprosto přesně, co svírá v ruce. Přesto papírovou hrudku rozložil na počítačovou klávesnici a rozechvěle zíral na ručně psaný text... básnický text.

Musel se svým *přímočarým* veršům tiše zasmát, pak si ale nostalgicky povzdychl a rázným pohybem ruky je odsunul ze svého zorného pole. Musel myslet na svou práci, na to, proč sem vlastně přišel.

Otevřel svou emailovou schránku a zatajil dech, protože ve složce DORUČENÉ na něj čekal jen jeden jediný vzkaz. Vzkaz od Kristýny.

Prozaické pakolečko

O VERŠÍCH A PŘÍMOČAROSTI

Lukáš Bárta

(zkráceno)

„Potřebuju pomoci,“ prohodil Lara tiše, jakoby pro sebe.

„Pomoci?“ zopakoval Frank a nestačil se divit. Jeho mohutný přítel teď vypadal o pár čísel menší a schovával hlavu mezi rameny.

„Tohle je tvoje parketa,“ pokračoval bázlivě, „tak jsem myslel... že jako bys... že bys mi Helfnul.“

Frank nechtěl své momentální převahy zneužívat, nechtěl vypadat ani trochu arogantně. Ale nemohl si pomoci. Pohodlně se opřel a sepal si ruce na břicho.

„O co jde?“

„Teda... v podstatě jde o...“ Lara vystřelil rukou po cigaretě a větu dokončil, teprve až si připálil a mocně do sebe vtáhl nikotinový doping.

„Jde vlastně o Kristýnu.“ Jméno vyslovil velmi, velmi rychle.

Frank se spokojeně zazubil a skousnul horní ret.

„Hmm,“ zakýval chápavě hlavou, „holka je vážně rok co rok hezčí.“

„Ty vole, to ta ANGLIE snad asi!“ zvolal náhle Lara a obličej mu zbrunátněl.

„Teda... ne, že by jako předtím neto... že by se mi nelíbila!“

Frank mu hodil záchranný kruh a s vážnou tváří přisvědčil:

„Rozumím ti, vážně! Jako by ty Ostrovy nějak zintenzívnily její... půvab.“

„PŘESNĚ TAK!“ vytřeštil oči Lara a málem ukousnul ždíbec cigarety.

Frank se však na malou chvíli zachmuřil a pak položil podezřívavou otázku:

„No dobře. A co já s tím?“

Larova tvář vystřídala několik pochybných odstínů.

„Potřebuju verše!“

Frank jen zvedl obočí. Byl překvapený, velmi překvapený, ale mohlo to být taky něco mnohem horšího.

„Poslouchej,“ zakroutil hlavou, „tohle už tu bylo... co třeba Cyrano?“

Lara si pohrdavě odfrknul a naklonil se tak mocně kupředu, že se mu lopatky vztyčily jako dvojice netopýřích křídel.

„Do hajzlu s Bergerakem! Potřebuju jednu krátkou básničku. Na jedno použití!“

„Mluvíš o verších jako o kondomech,“ zasmál se Frank, ale jeho přítel byl naladěný neobyčejně vážně. Reagoval jen nespokojeným zamručením.

„Řeknu ti přesně, co mám na mysli!“ začal nadšeně Lara, „Tak hlavně by se to mělo rýmovat. Protože já si to jinak nezapamatuju.“

„Cože?“ vyprskl pobaveně Frank. „Ty to chceš recitovat z hlavy?“

„OVŠEM!“ odsekl zuřivě Lara.

„To bude problém. V rýmech už nepíšu. Svazuje to.“

Lara se zachmuřil a zkoumavě si kamaráda přeměřil. Pak oklepal cigaretu a kývnul hlavou:

„No, dobrá. Tak teda rýmy tam nemusíš dávat. Já to zvládnou... Ale CHCI, aby to mělo tak tři sloky!“

Frank pokrčil rameny.

„Hlavně, ať je to o ní,“ řekl přísně Lara, „nepotřebuju nějaký abstraktní romantický žvást... to bych mohl rovnou vykrást Hrubína!“

„Chápu. Chceš tam její jméno?“ podrbl se Frank za uchem.

„Jméno je, HERGOT, to poslední!“ zaskučel Lara. „Mám na mysli *hmatatelnou* identitu!“

Frank se lišácky zaculil a konstatoval:

„Aha. Myslíš zadek, prsa... prostě chceš erotické verše.“

Lara, snad poprvé spokojený s básníkovou reakcí, se spiklenecky zašklebil.

„Dobře,“ řekl věčně Frank, „a jak moc?“

„Co moc?“

„Jak moc erotické to má být? Chceš tam vyjádřit platonický cit nebo živočišnou touhu?“

„Krucí fix, tak snad obojí, ne?“ zuřil Lara, „Jako normálně v lásce!“

„Zapomněl jsem,“ usmál se básník. „Takže ti jde vlastně o verše iniciující pohlavní styk!“

„To je vrchol, tyhle tvé závěry!“ zabublal rozhořčeně Lara, pak vypustil z ústní dutiny

přebytečný vzduch, zahleděl se Frankovi do očí a dodal: „No, doufal jsem v něco takového...“

Máte mě rádi?

„Co děláš v neděli?“ ptal se mě někdo z mých přátel. „V Ostravě nebudu. Jedu na houby.“ „Na houby?!“ zeptal se nevěřicně, jako by tato slova nikdy neslyšel. „Jó. Na houby. To máš takové ty heterotrofní organismy, co sbíráš v lese a pak i jíš.“ „Ty, a na houby! A s rodiči! Ha! HA!“ odvětil na mou chytře miněnou poznámku. No jó, no. Někteří asi nemají rádi procházky.

Nejeli jsme však jen tři. Přidali se k nám známí. Plánovali, že vezmou bratra. „A to je jejich brácha?“ ptám se rodičů. „Jo,“ bylo mi odseknuto. „To jako jejich společný?“ „Ale ne, zvlášť!“ „Od každého?“ „Ne, od Karla. Nebo vlastně Lucky... Já nevím, bratra mají oba.“ „A oba toho samého?“ „Ne!“ Odcházím. Asi nemají rádi otázky.

Dorazili jsme na místo. Strašně lilo, ale to mi nijak náladu nekazilo. Déšť je fajn. „Nevzala jsem si pláštěnku!“ ozve se někde za mnou. Starší část mých životelů jenom něco zabručí. Já si však poznámku neodpustím: „Tak se svleč. To pomáhá.“ „A proč bych se jako měla asi tak svlíkat?“ „No, když na sobě nic nemáš, nemá už co zmoknout...“ a mírně samolibě se usmějí nad svým důmyslem. „Takže vlastně nejlepší by to bylo v plavkách...“, přidá se Karel. „Obzvláště v těchhle deseti stupních!“ dopálí se osoba bez pláštěnky. Lidé, kterým je zima, asi nemají rádi zlepšovací návrhy.

Déšť ustává, dokonce se ukazuje modrá obloha. Menší polovička mých stvořitelů se zastavuje u značky „Oblast chráněných šelem“, na které je zobrazen medvěd, rys a vlk. Začíná se vyptávat, jestli tady opravdu může potkat medvěda. Souhlasně mručíme. „A, kdyby náhodou... když někdo potká medvěda, co má dělat?“ „Už nic,“ odpovídá tatka. Tím mi samozřejmě nahrává: „Máš si lehnout na zem a dělat, že jsi mrtvá. To bude ale velice komplikované...“, opět se mírně pousmějí. Zachytím nechápavý pohled mamky a pokračuji: „Budeš se totiž tak třepat, že to neuhraješ!“ V tu chvíli mě však napadne ještě jedna myšlenka, a tak polemizuji dál: „I když... třeba si bude myslet, že už si mrtvá tak dlouho, že se hýbeš! Ti červí, housenky...“ „Tak asi radši půjdeme domů,“ konstatuje mamka. Ne všichni asi mají rádi medvědy.

Medvěda jsme nepotkali, bez pláštěnky jsme přežili, žádný bratr s námi nakonec nejel. A mě zatím nikdo nezavraždil.

(Esk)

Před osmatřiceti dny jsme oslavili právě 683 výročí od úmrtí Hornorakouského zemana Joachima Strünbeckera, jenž se značnou měrou zasadil o snížení ceny volků na tržnici ve vesnici Habhehrhanstraschföhrlstadt, což bohužel mimo jiné vedlo k selskému povstání v některých státech německého spolku, při kterém zahynula jeho manželka Greta spolu s jediným synem Utem. Podrobnosti jsou banální a nesmyslné. Možná by se dalo říct irelevantní. Mělo to hodně společného s billboardovou kampaní jednoho politika, jehož veselý dětský kukuč se kukučil na nicnetušící poddané pocházející okolo a pro ty gramotné si to vedle vyjímalá zpráva, že onen frajer "to myflí upffimě". Čímž se dostáváme do století jednadvacátého, kdy potomci Strünbeckových levobočků pašují z Polska kradené auta západní provenience, čímž jsem vám chtěl říct, že pokud pojedete na dovolenou do Polska, či jiných východních zemí, které kdy měly něco společného s uskupením kdysi známým jako "Svatá říše římská" (ať by to byly třeba jen hranice), rozhodně si dejte pozor, byste nepozbyli právě svého motorového vozidla, což může vést k různým nepříjemnostem, třeba vymáhání výpalného od místní policie, byste vůbec měli dostatek kapitálu na zaplacení si muly, která by vás možná odvezla až domů.

majestix

Nedokážu si to vysvětlit, ale zatýkání bývalých (a třeba i těch současných) funkcionářů KSC přestává být populární (ne že by někdy bylo). Možná je tento prazvláštní jev, jenž potlačuje přirozenou agresivitu člověka zastíranou touhou po pomstě (česky se to řekne spravedlnost) zřejmě způsoben vysokými volebními preferencemi její sesterské partaje v čele se soudruhy "mám oči strašně blízko sebe" a "mluvím jen na půl huby". Či je to snad jen jeden chlap? Defekt? Já už ani nevím, jen mi sbírka takových divných existencí značně připomíná situaci v Mongolsku na počátku 18. století, kdy každý Mongol, který měl nohy, pobíhal sem a tam, jelikož se je Číňané jali zkolektivizovat. Následovalo několik, pro Mongoly velmi nechutných let, kdy se Číňanům snažili svou necivilizovanost a z toho vyplývající nekolektivizovatelnost, dokázat chlemtáním ovčí krve a obětováním různé jiné domácí zvířeny. Nakonec to Číňané vzdali a vydali se na tzv. Dlouhý Pochod Domů, což sice rozradostnilo Mongoly, ale jeden pravicový radikál na Tchajwanu z toho moc velkou radost neměl, a tak pro jistotu vyhlásil Ještě Jednu Čínu, Možná I Trochu Demokratičtější, Než Je Ta Větší. A k podobné situaci nastalo při tzv. Dělení Federace v roce 1993. A myslím, že za to tak trochu mohli Borgové. Ale nakonec to všechno skončilo dobře a všichni vzájemně zakopali válečné sekery u číny s knedlíkem.

taky

ÚZKOST A STRACH V ZÁKOUTÍCH

Nedávalo mi to smysl. Sebemenší. Vzhledem k povaze všech těch nepokřivených, převecistých duší bloumajících gymnaziálními chodbami, tetelících se za netěsnícími dveřmi či švitořících, ševelicích v přelévajících se frontách u bufetu a výdejních okének. Jejich chování nebylo obvyklé, očekávané, nebylo normální. To poznáte hned, znáte-li aspoň trošku mapu, znáte-li své lidi.

Ústav se nacucaně přelévá stárnoucím dnem a já neomylně pozoruji, jak obtížné je setkat se s jediným pohledem. A to jsou mé nároky prosím asketicky nízké. Nejde mi o pohled radostný, povzbudivý, extatický, či dokonce uctivý. Mám zde na mysli pohled JAKÝKOLI! Pohled podmračený, rozčilený, znužený, lhospojný, či dokonce vyzývavě ironický (své hranice bych měl(a) posunout, tohle už hraničí se sebemrškačstvím). Toužím po kontaktu s očními receptory studentů. Je to banální a zachvívám se studem. Avšak i pohled takřka krutý, spalující, devastující, doprovázený třeba jen špitavým náznakem pozdravu, dokázal by mě vystřelit do stratosféry učitelského blaha (pozn. – stratosféru uvádím jen proto, abych se vyhnul(a) zprofanovanému a jazykově naddimenzovanému výrazu „atmosféra“, a žádnou jinou slupku této planety si bohužel už dávno nepamatuji).

Jenže studenti se jaksi nedívají, oni svými bulvami zametají ústavní chodby či smýčí kdesi pod stropem, ale retы rudé neotevívají, a pokud ano, pak za zcela jiným účelem, než jakým je společenský akt pozdravu. Okamžitě jsem si uvědomil(a), že toto chování zcela odporuje ušlechtilé (až útlocitné) povaze našich chovanců, a jal(a) jsem se zkoumat příčiny tak tajemného, podivného, smutného jevu. Výsledek předčil má nejhrůznější, nejfantasknější, nejpanoptikálnější očekávání a zahltil mě nitro lepkavým blivancem zděšení.

Aniž by to kdokoli z kompetentních zpozoroval, rozšířil se gymnáziem odpudivý, vylhaný, výsměšný (leč nepsaný) dodatek ku vnitřnímu řádu, zapovídající studentům právo zdravit veřejně své učitele, a to pod trestem nejvyšším. Ihned jsem si uvědomil(a), jak strašný, jak nervyždímací musel být život (nad)průměrného žáčka, vnímal-li neviditelné oko neznámého trýznitele, jenž čeká v temných stínech chlapeckých (či snad dokonce i dívčích) záchodků na jeho provinění (tedy až bezelstně pozdraví kolemjdoucího vyučujícího), aby se mohl skrytě, zbaběle, bestiálně pomstít na jeho zdraví (a co je horší – na jeho cti). Studenti, ovládaní nepopsatelným strachem z nepsaného, podsvětlního zákazu, rozhodli se tedy raději potlačit svou vrozenou slušnost, neboť všichni víme, že pud sebezáchovy jest pudem nejsilnějším.

Drazí studenti, nastal čas, kdy ušlechtilý jedinec opět volně dýše! Vězte, že tato lživá, nesmyslná, směšná fáma o zákazu nadšeně zdravit své zbožňované představené, byla vytržena i s kořeny a na mírumilovných chodbách našeho gymnázia vám žádné nebezpečí nehrozí! Odmrštěte tedy strach, který vás dosud kousavě svazoval a počněte svým učitelům znovu verbálně prokazovat úctu tak, jak vás k tomu nezadržitelně nutí vaše svědomí a morální neposkvrněnost. Bdíme nad vámi!

Kantor(ka)

NÁVRH NA ZBYTEČNĚ POPSANÝ PAPÍR aneb Trapná cesta od smyslu k nesmyslu

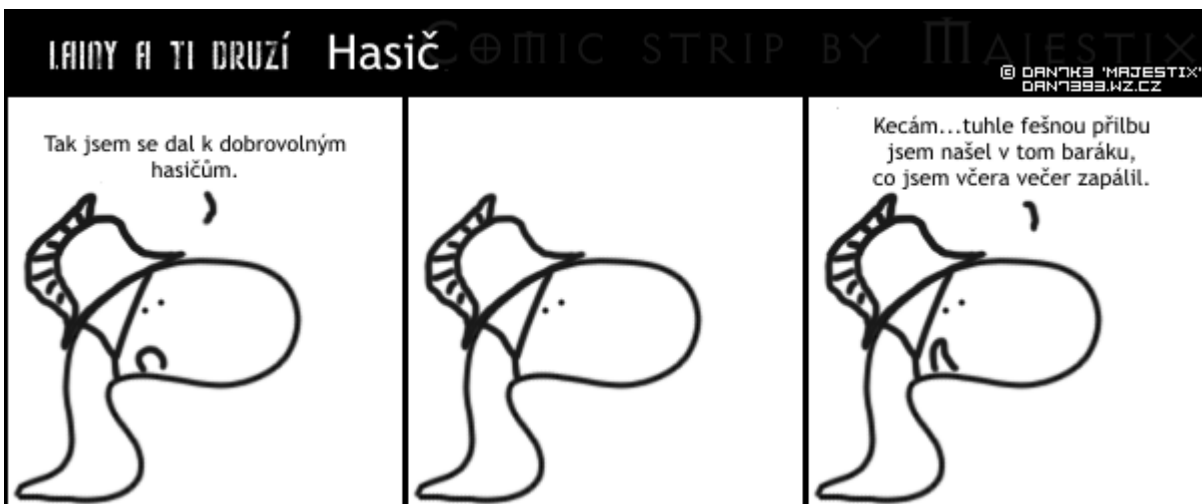
Na všechno musí být nálada! Na psaní obzvlášť! Natruc té náladě, natruc všem kvalitám, bez smyslu pro skutek navodím zármutek... sama sobě. Namísto duše řvoucí v hluše znějících rádcích, nasytím bílý prostor hlubokou povrchností. Námět? Načpak? Naštěstí postačí myšlenkový tok jakéhokoli autora nebo-li spisovatele. Naneštěstí je většina spisovatelů pouhými autory. Nápad nazvala jsem myšlenkovým tokem poněkud ukvapeně. Nakonec i nápad je příliš honosným označením slovního zvracení některých mozků, které, nevyvolají-li stejnou míru dávicího reflexu i u svých bankomatů, znenadání jsou stíženy naléhavým útokem inspirace a obdařují společnost dalším dobře se prodávajícím blafem. Naproti tomu mozky s inspirací vrozenou, plné hodnot a kvality, bývají na slovo skoupé a nás – tvůrce hloupé – velkoryse ponechávají mladické vehemenci, se kterou se pouštíme do sepisování něčeho tak křečovitého, jakou je například věc, kterou teď ráčíte pročitat. Nalijme si čistého vína, dámy a pánové, není všechno zlato, co se třpytí, a řídíme-li se heslem, že kvalitu díla určují čtenáři, u nichž je kvalita rovna kvantitě nákupu, pak se naše sečtělá veřejnost může chlubit jen jedněmi zlatými klenoty, a to těmi korunovačními, bohužel. Následky myšlenkové degenerace našich přátel v důsledku beztravné dostupnosti brakové četby... nebudou žádné. Nalinkovaný svět totiž všichni vidí čistý a svobodný, jak to hlásá demokracie. Nanejvýš se objeví nějaký pisálek, člověk plačící mezi řádky, který se svou snahou vymýtít ze společnosti předstíraný zájem o problémy světa a probudit tak zájem o skutečnost složenou z maličkostí, zařadí do první desítky nejprodávanějších titulů tohoto měsíce, a nechtěně ho tak očekávané nepochopení jeho textů učiní dalším nevnímaným řádkem...

Napadá mě ještě spousta věcí, což mě však k bezmezné kritice ostatních neopravňuje, a jelikož sama právě stojím u zrodu dalšího výtvaru, pojďme zkritizovat ten. Náruživost, se kterou jsem se do psaní pustila, mě šlechtí, ale do výšin duchaplnosti nevynáší. Navodila jsem si slíbený zármutek a sleduji, jak černý mor mých liter pohlcuje list. Naděje na uzdravení je vzhledem k plodným neplodnostem mého díla mizivá. Naposled vyčtu si vyčtené a ve výčtu shrnuté chyby: Naslepo psaná slova. Nahlas nepřečtené řádky. Nazmar přivedená myšlenka.

Na shledanou, přátelé...

Naivita pokusu ani jeho směšnost mě nepřinutí zemřít v anonymitě, proto svou totožnost poníženě přiznávám... jsem...

AUTOR

MOJE MILÉ KUŘÁTKO
JSEM DO TEBE BLÁZEN!
SEJDEME SE ZAKRÁTKO
PŮJDEME NA BAZÉN
MILUJI TĚ ČÍM DÁL VÍC,
NEHCI PO TOBĚ SKORO NIC!
UCHÁZÍM SE O RUKU TVOU.
NEMEŠKEJ A POJĎ ZA MNOU

TVOJE JANA ☺

Chefe: Špornová Veronika, Ševeček Daniel, Zděblø Jakub;
Redakce: Prøkøp Jirsáq, Øluška Blažková.
Døzørcí: Lukáš Bárta;
Technická výpomøc: Jindřich, Quidø Nøvøtný.
Zvláštní pøděkování Mistru Møuchøvi.